

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 651

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

17 febrer 1934

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Un bon començament

Tots estem d'acord que en el fons de tots els problemes d'avui es mou i agita un problema social, que dona to i color a tots els problemes. I tots sabem, a més, que mentre aquest problema social no trobi el seu encarrilament, és inútil somniar en estabilitat social ni en pau dins la societat nostra. Són milions els homes que arreu del món es troben en situació d'atur forçós i altres milions que viuen pel sol subsidi de l'Estat. I al costat d'aquests, cada dia es fa més visible que tant en la indústria com en el comerç solament tenen vida els negocis a base de grans empreses i que solament els monopolis i, per tant, l'abassegament de riquesa en algunes mans, triomfen.

Això porta un estat de desequilibri dins la societat actual. I cal que els problemes socials siguin enfocats, no pas pel costat revolucionari i catastròfic — camí pel qual es poden produir conflictes, però no poden trobar-se solucions — sinó pel costat evolutiu, d'estudi i de perfecte esperit de justícia social.

Fa anys que l'Església predica en aquest sentit; i fa anys que el seu clam en la nostra terra — que, per altra banda, és catòlica — és reproduït per uns quants esperits amatents a les necessitats de l'hora, però per ningú més. Fins aquells que per res del món no deixarien d'ésser catòlics, procuren establir una separació entre els problemes religiosos i els problemes econòmics — sobretot quan amb aquests s'afecta la seva hisenda — com si mai hagués estat admesa una duplictat de moral i com si l'ideari catòlic pogués ésser fragmentari o parcial. El catòlic ha de viure integralment la vida catòlica o no la viu de cap manera.

Per fi, sembla que molts esperits desperts s'han interessat per l'obra de formació dels nostres obrers en l'ideari social-catòlic, i diumenge, dia 4 de febrer, en poguérem tenir la primera mostra en la Diada Social, de Sarrià. S'aplegaren allí unes dotzenes d'obrer dels Cercles d'Obrers, s'exposaren plans i projectes i es va arribar a coincidències respecte a la propaganda en qüestions socials, extenent dia per dia i pam per pam de la nostra terra el nostre programa, que ho és de l'Església per boca dels Papes Lleó XIII i Pius XI principalment. Es traçaren directrius per a la formació i la propaganda, i si bé no s'arribà al que fan a Madrid amb el seu Institut Social obrer (que és l'ideal en aquesta matèria) s'arribà a produir un foc que Déu faci que sigui la guspira de futurs incendis d'ànimes i d'intelligències rectament formades.

Es evident que la reconquesta del poble treballador vol dues condicions: primera, que la tasca sigui feta per obrers; segona, que el treball sigui lent i perseverant (sense esperar-ne el fruit dins una ni tal vegada dues generacions) car es tracta de tornar a colgar la llavor cristiana en milers d'esperits dels quals ha estat bandejada, i cal que la llavor es converteixi en arbre, per donar fruits.

No cal dir com encoratgem la bella tasca i com en les pàgines de "CATALUNYA SOCIAL" ha de trobar l'eco que necessita. El seu ideari és el nostre, que fa anys anem desenrotllant en labor també pacient, però constant i sense solucions de continuïtat.

¿Èxits? Els que el dit de Déu assenyali. Els èxits correponen a Déu. El treball i la feina ens corresponen a nosaltres, en compliment del deure.

Quaresmals

PER JAUME RAVENTÓS

I

Síntomes alarmants

Jo sento com un malestar indefinit. Això que dic d'indefinit vol dir que jo no l'he pogut definir ni tampoc me n'he ocupat gaire de definir-lo. Les coses del món em tenen atabalat i no em deixen lleure d'ocupar-me de les coses de l'ànima; ara, però, tinc fet el propòsit de mirar si puc definir aquest estat. Som en temps de quaresma i en aquest temps Déu visita el món i dóna als homes sentits nous que no tenen en altre temps i cal aprofitar-se d'aquesta circumstància i cal no menysprear una ocasió que no passa cada dia.

M'acluclo d'ulls a totes les coses exteriors i em situo respecte d'elles com si fos de nit. Llavors, en la quietud, sento, com si diguéssim, els batecs de la meua ànima i m'adono que tinc una ànima i fins arribo a sospitar que tinc una ànima malalta. Em sembla que la sento gemegar com si alguna cosa li fes mal.

Vejam; caldrà que hi posi esment.

— Digues, ànima meua, que ara estic per a tu. Què tens? Què et passa? Com te trobes?

— Gràcies a Déu que m'he fet sentir. No sé què tinc, però no estic bona. Vet-ho ací.

— Perdona'm. Estava tan embrancat en feines i negocis i sorolls que no et sentia, ànima meua.

— Millor negoci que cuidar-te de mi no el trobaràs pas, ni més important, ni més profitós.

— No em reptis pas massa, ànima meua, sempre he pensat en tu d'una manera vaga i ara per sempre hem d'aclarir la teua situació; conta'm el que et passa.

— Sento com una mena d'inquietud i malestar. No estic en el meu centre. Tu em fas anar adalera per moltes coses que no em satisfan, que no són fetes per a mi i em trobo com aquell que vol i no sap què vol, busca i no sap què busca. O com aquells malalts que ara jeuen d'un cantó, ara d'un altre i no estan bé de cap manera. I la veritat és que així no puc viure.

— Potser tens massa activitat o massa tensió.

— No ho sé pas; perquè és el cas que al mateix temps tinc com una debilitat i un decandiment. Ara mateix si em posaves a certes feines no les podria pas fer. Si em deies: "tira't a coses espirituals, medita, posa't a la presència de Déu"; jo t'hauria de respondre: "I poder totes aquestes coses?" Perquè, creu-me, estic fluixa de debò. I això que comprenc que aquestes feines, cas de poder-les fer, m'omplien més que altres en què no trobo suc ni bruc.

— Vaja un cas; no sé que ho deu fer.

— Després sento com un mareig. Estic enfitada de coses que no se'm posen bé. Penso que segons de què, me'n dones un gra massa. Em deu passar com a aquelles bestioles que han de menjar grana i només els donen fulles. Tants negocis! Tantes preocupacions mundanes! Tants tractes amb gent de poca substància i per coses de poca solta!

— Si que la farem bona si t'arronses en aquestes coses tan necessàries a la vida, ànima meua.

— Jo et vull servir bé, i en tot el que necessitis per a viure, demana, que jo faré un esforç. Jo només et volia suggerir la idea de si ens movem massa segons per què i poc per segons quines altres coses. I com que m'has dit que ara estaves per a mi, jo et conto tot el que em passa per si és possible posar-hi remei. Qui sap si una mica de retallada per un cantó, i una mica de pedaç per un altre.

— Serà cosa de pensar-ho.

— I després la set; no me la puc treure de sobre. Tinc set d'aigua clara, pura i freda i tu no tens sinó cisternes esquerdades que no aguanten res més sinó bassals d'aigua llotosa per les reconades. Jo tinc set de coses eternes i pel camí que anem no trobo sinó coses relatives i mudables que són com el fum que es dissipa i no es pot agafar. Tu saps que jo tinc un enteniment que Déu m'ha dat i que està adalerrat de veritat i no trobo pertot sinó mentides. Tu saps que jo tinc una voluntat que té necessitat d'exercitar-se en obres transcendentalment bones i útils i sempre la tinc de posar al servei d'empreses eixorques i vanes. Així és que no trobo enlloc cap beguda que faci passar la meua set.

— A fe que et dono fantasies i plaers, no et falten llibres per llegir i negocis útils en què exercitar-te.

— En aquestes fantasies i plaers i llibres i negocis moltes vegades m'hi he tirat de cap pensant que en traïria alguna quinta essència que calmes el meu deliri, i com més m'hi rebojava més ànsia tenia d'heure'n més, però sempre he trobat que no són coses que facin passar la meua set sinó que me'n fan venir més. Són coses que semblen aigua i no són aigua, són coses que semblen veritats i no són veritats, són coses que semblen bones i no són bones, són coses que semblen útils i només són circumstancialment útils. I el desengany que deixen és salabrós i amargant. I tot ve a parar en més delit de beure, delit sense esperança d'aconseguir una veritable satisfacció, com passa al pelegrí que s'ha d'abeurar en aigües molles i salabroses que li deixen la llengua ardent i de cap manera refrigerada.

— Ànima meua, aquesta és la vida.

— No, no; ara no em vinguis amb ficcions. Això no és viure, sinó morir de mica en mica i encara sense arribar mai al descans de la mort. La meua vida és eterna i jo sóc feta per això, per viure eternament i no pot fer la meua vida cap cosa buida com el vent, ni cap cosa fugissera, ni cap cosa relativa. Jo no sé com dir-t'ho. Jo endevino que hi ha veritats transcendents i divines en regions elevades on jo em veig amb forces de volar. ¿Tu no veus que jo tinc ales per volar?

— Sí; però trobo que les tens una mica atrofiades, ànima meua.

— Si mai no les faig servir! Si sempre ens arrosseguem com a cucs! Però les ales hi són i fent-les servir s'aniran desplegant i si de bell principi no puc volar més que com una gallina, després, volaré

com un colom i acabaré per volar com una àliga.

— Vols dir que no tens massa pretensions?

— No serà el primer cas. Sant Agustí, per no citar-ne sinó un. Digueu-me si Sant Agustí no va començar arrossegant-se pel fang i després es va anar enlairant fins a perdre's de vista.

— Ànima meva; no et creguis que et porto la contrària per fastiguejar-te i contrariar-te, sinó més aviat per dar-te motiu de descobrir els símptomes de la marfuga que passes. Penso que tens tota la raó i a tots dos ens interessa descobrir les arrels del mal perquè del mal que tu pateixes jo també me'n sento, ja que som dos en una sola persona. Quantes

vegades he pensat que tinc una ànima i només una; que si et faig a tu feliç jo també ho seré; que si et faig desgraciada jo també seré desgraciat. M'ha agradat sentir-te parlar amb tanta sinceritat i la teva veu em fa una forta impressió, ànima meva, amiga meva, forma de la meva substància. Caldrà que del teu mal, del nostre mal, en fem un diagnòstic oportú ara que encara tenim temps, ara en aquest temps de quaresma en què Déu passa tot ple de misericòrdia per nosaltres, escampant la seva divina claror que ens ha de fer distingir la realitat de les apariències i infundint la seva divina força per a prendre les embranzides que calgui.

NOUS MODELS

Cotxes 6 i 8 cilindres
Camions 1½ a 8 tones
Omnibus

Dodge-Brothers

VISITEU-LOS A

AUTOMOVILS EXHIBITION

Diputació, 35, 37 i 39 - Tel. 31575

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA · TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
BARCELONA

Ultra

SIMPLEX

ASPIRADOR
PARA EL
POLVO

EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH

RDA. S. PEDRO, 7

PUERTA DEL ANGEL, 25

TAPINERIA, 33

TELEFONOS:

19023 y

19813

Demostraciones gratis a domicilio

BIOSER FORTIFICA

La rebel·lió contra el treball

PER R. RUCABADO

"Tots es menyspreen recíprocament (els diferents sectaris socialistes) tant com odien la societat. Només tenen un sentiment comú: la revolta inepta contra aquesta llei del treball i de submissió, que és el pes, però també la grandesa i el repòs, de l'espècie humana."

VEUILLOT, *Les dialogues socialistes* (1).

L'animal humà no vol treballar. Aspra observació que formulà fa més de vint anys un home fantàstic, després guanyat al socialisme, que en 1911 va tenir una bona estona lúcida, H. G. Wells, qui dictà a *Paris-Journal* una interessant opinió sobre "la veritable font de les dissensions obreres", que ja llavors la nostra ploma comentà (2). "El veritable problema rau en el fet que el treballador està desplagut (*degoûté*) del treball que ha de fer." "Tots aquests expedients de borses del treball, d'arbitratge industrial, de contractes col·lectius, només són útils als polítics, subministren farina per moldre al molí legislatiu, ofereixen tota mena d'empleus, honors, privilegis i satisfaccions personals; en realitat no arriben al problema fonamental que és fer contents i feliços els milions de persones que aconsegueixen la labor manual de la humanitat". "Després del repòs de cada setmana innombrables milions d'individus experimenten la intolerable angoixa de tornar a reprendre el jou". "Les disputes actuals entre el capital i el treball no són altra cosa sinó símptomes d'aquest malestar profund i crònic. El treball disgusta l'obrer, que continua cercant l'expressió adequada del seu disgust, i això serà en 1950 tant com avui". (En 1950 no ho sabem, però sí que responem que així és en 1934). Per això "tot moviment obrer específic és essencialment una insubordinació"; i Que bé il·lustra això la teoria, la filosofia i la pràctica de les vagues! La causa d'aquest disgust, d'aquest avorriment general pel treball, la veu l'escriptor britànic en la manca d'entusiasme, de patriotisme, d'una creença, d'un objecte superior al qual fer tendir l'obra del treball. Reflexió ben exacta, i que justifica plenament la dura frase del començar, que desenrotllarem pel nostre compte. Quan l'home, quan l'obrer ha perdut la creença que li feia sentir el goig espiritual del treball, que l'elevava i el sostenia a dins de la pena que el treball comporta, que li amorosia aquesta pena fins a convertir-la en aquell intens amor al treball inseparable de les virtuts cristianes, és a dir, quan l'obrer, desproveït d'ideal religiós s'ha trobat amb la feina seca i fosca del treball sense compensacions espirituals, quan arrencada la religió del seu cor i del seu cervell s'ha trobat com un animal de bast, sense saber perquè treballava, s'ha resistit i es resisteix a treballar.

Hi ha un veritable odi al treball, en tot aquest moviment de vagues, que mai no paren i creixen com epidèmia psicològica que emmalaltís els homes fent-los avorrir la llei més essencial de la seva condició humana. Fent-los estimar amb passió boja la contradicció i negació expressa del treball: la vaga. Fent-los amatents a deixar el treball, a declarar la vaga a cada moment, a cada pas, per qualsevol motiu o pretext, i àdhuc sense pretext ni motiu de cap mena. Odi al treball, precisament perquè treball és pena,

submissió i sacrifici. Odi al treball, precisament perquè treball és virtut i és obediència. La corrent actual, la reivindicació d'ara, que tendeix a deixar enrera ço que semblava dogma immutable i base adquirida: les vuit hores, i que d'un ofici a l'altre va extenent la nova inquietud en demanda de les 7 hores, de les 6 hores, en algunes indústries i no pas molt penoses, cosa ja obtinguda, és orientada per aquest imant de l'odi al treball.

I no val en cap manera el pretext que els sindicats demanen la reducció d'hores per donar entrada en la producció a obrers dels que estan sense feina. Culpa i part gravíssima tenen sens dubte els sindicats que sigui tan grossa la xifra dels obrers en atur forçós. Les vagues i la indisciplina obrera, la rebel·lió deliberada contra l'autoritat del patró, l'anarquia i la insubordinació sistemàtica, l'esperit de suplantació de la jerarquia i d'implantar la fórmula tan grata als sindicats del "taller sense amo", quin dubte té que ha portat en bona part la retracció dels patrons i l'enrarament de l'esperit d'empresa, si avui dia és necessari un coratge heroic i una paciència de Job per a tractar i sufrir les exigències inimaginables dels sindicats. Totes les intemperàncies que en nom dels obrers i molt sovint sense la iniciativa i fins contra la voluntat de la major part d'aquests els sindicats formulen, o s'ho prenen sense formular tan sols, responen al mateix objectiu; minvar el treball, reduir tant com sigui el rendiment i el fruit del treball, *rebellar-se contra el treball*. Repartir la mateixa producció en major nombre d'obres és augmentar en proporció el cost d'aquella producció i portar tard o d'hora nou enrarament del treball, nou augment de la crisi i major nombre d'operaris en atur forçós. A més, els sindicats no cerquen augmentar el nombre de treballadors sinó augmentar el nombre de rebels, i cent mil vegades han dit que no és el pa el que cerquen sinó la revolució. Quan gestionen l'entrada al treball d'obres que estan sense feina, ja és sabut pràcticament que el personal que per coacció imposen a un taller o una fàbrica, és addicte de cor al sindicat i per tant expressament rebel contra el treball.

En un article pròxim faré un repàs d'alguns dels mil motius, raons, i causes de vaga, dels mil pretextos pels quals els obrers han abandonat el treball durant aquests darrers anys, els mil pretextos per a fer funcionar "el dret de vaga" i invocar la solidaritat, i també a aquesta paraula dedicarem un especial estudi, perquè la solidaritat és entesa pels sindicalistes en un sentit absolutament abusiu, antihumà i revolucionari. Treballar, és practicar la solidaritat humana i la solidaritat obrera molt més que fent vaga, perquè el treball de bona fe, virtuosament exercit, és solidari del benestar humà, i és col·laborador de tots els treballadors. I trencar el treball, interrompre'l violentament amb la vaga és trencar la relació d'interdependència entre els diversos treballs i portar a moltíssims obrers greu perjudici, com succeeix a cada vaga.

L'anomenat *deure* de solidaritat — proclamat pels

(1) *Le lendemain de la victoire* (*Les dialogues socialistes*). Préface. (Edició Obres Completes, p. 393).

(2) *Cataluña*, 3 febrer 1912.

revolucionaris filosòfics que han abolit tota noció del deure, i que imposant-se sempre per coacció destrueixen la seva pròpia filosofia i se suïciden intel·lectualment, com fan els anarquistes autors de les més dures i inhumanes coaccions del Jo, — l'anomenat deure de solidaritat fa estar els obrers sempre a punt de no treballar, a punt de deixar facilissimament la feina que és el pa i el benestar d'ells i de llurs fills, a punt de trepitjar un deure humà, el de treballar i el de subvenir a les necessitats de la família, que és més natural i més primordial que els anomenats "deures de classe". Quan dic: els obrers deixen la feina, ho faig per necessitat d'emprar una fórmula general d'expressió; prou sé la gran tragèdia d'aquest deixar la feina imposat o per una minoria d'obers, els més rebels contra el treball, o per gent de fora de l'estament, per ex-obers, professionals de la revolta i la pistola. Mentre això escric, matí del dimarts dia 13, sona pels carrers, després de dos mesos de suspensió altra vegada el nom fatídic del quotidià revolucionari. "*La Soli*" criden els venedors. "*Solidaridad*", nou diari, evident substitut de la suspesa "*Solidaridad Obrera*", l'instrument anarquista que més ha excitat la rebel·lió contra el treball. Preparem-nos per a les vagues futures, i encomanem a Déu per endavant les víctimes dels futurs atemptats i les futures bombes.

El treball no és res, no pesa gens, no lliga gens els obrers influenciats per la propaganda sindicalista. Deixen el treball amb facilitat igual o major que deixarien el cafè o el futbol si els hi invitessin. Donada la passió actual de les multituds per als esports i la facilitat i freqüentíssima declaració de vagues, no sembla sinó que efectivament els esports siguin indispensables per a la vida de la humanitat, i el treball no ho sigui. La vaga per motius polítics, de la iniquitat de la qual ningú no s'adona ni de la seva fonamental tirania, partint de la base intolerable de suposar tots els obrers d'una professió o tots els obrers en general partidaris de tal o qual opinió política i adversaris de l'altra, — negra injustícia socialista menyspreadora de la llibertat i la dignitat humana que denega a l'obrer com a individu el dret d'home lliure i de ciutadà — cada dia posa amb més relleu aquesta facilitat escandalosa amb què el treball és abandonat, i molt pitjor, amb què hom abandona el treball propi i pretén arbitràriament i tirànicament impedir per la violència el treball dels altres. L'odi central al treball explica aquesta identificació de la vaga amb la protesta política i la revolució. Cada dia tenim, i aquestes últimes setmanes els exemples es multipliquen, vagues de cambrers, per no servir un banquet de tal o qual orador o de tal o qual corporació, vagues generals que paralitzen la vida i el moviment d'una gran ciutat, per impedir un parlament d'un conferenciant de dreta, vaga general per impedir reunions, actes polítics, mitings de propaganda. Els socialistes del centre d'Espanya han utilitzat la vaga com a arma agressiva contra l'actuació dels agraris i les dretes, i un percentatge d'obers que no és segurament el major, però que per l'ús de la violència és el decisiu, està sempre a punt de justificar l'atur de treball en resposta a tal o qual "amenança", a tal o qual "provocació", com si no hi hagués altra defensa que causar als obrers i a la població sencera l'enorme perjudici que l'atur de treball significa. Com si l'aturar el treball per coacció i violència no fos en si mateix una injustícia i una execrable opressió contra els treballadors en primer terme.

I no parlem avui, perquè en parlarem llargament un altre dia, de les vagues per solidaritat professional, per dignitat sindical, per a obtenir la llibertat dels presos, per a demanar la dimissió de tal autoritat, per a protestar segons els cent mil motius i pretextos que poden, quan es vol, motivar una protesta, per a fer el boicot a tal o qual casa o producte o a tal o qual grup sindical o a un individu, o per a refusar treballar per a una plaça, província, regió, o nació determinada! Tal és l'abús, que un amic nostre feia un dia una xiroia comparança: — Abans venien per la Rambla un llibret humorístic amb "Els cent motius que té l'home per a no casar-se". Avui dia llegint la premsa sindicalista hom podria catalogar els cinc-cents motius que té l'obrer per a no treballar.

La vaga escolar, germana de la vaga obrera, porta els trets fisionòmics que permeten reconèixer l'aire de família d'una i d'altra, filles autèntiques, com hem dit tantes vegades, del *Non serviam* de Llucifer. *No treballaré. No estudiaré.* Rebells germanes, l'una contra el treball, l'altra contra l'estudi, que és el treball dels estudiants i la seva missió i naturalesa. I mireu si en troben de motius i pretextos per a fer vaga escolar els alumnes de les Universitats nostres, flagell que es va extenent als instituts i que es propaga a totes les altres dependències escolars de l'Estat a mesura que l'Estat docent extén la seva grapa monopolitzadora, tenint en certa manera en la rebel·lió escolar el càstig del despotisme usurpador, sense que això justifiqui les vagues, perquè el fruit sinistre de les vagues recau, tant en les vagues obreres com en les estudiantils, damunt dels mateixos que les fan, amb dany major que el que immediatament produeixen als poders dels quals hom preté venjar-se. "Conseqüències — escrivia l'editorialista del *Debate*, després d'una d'aquestes insensates explosions de revolta escolar, una de tantes, pel maig de l'any passat (i quantes, sobretot a Madrid, de llavors ençà s'han repetit!) (3). — Conseqüències? Abans que tot la més immediata, de l'abandó de l'estudi. Mai no havíem assistit a una crisi cultural més intensa en la classe escolar espanyola. El sindicalisme estudiantil descentrat de la seva noble activitat professional i empeltat del verí polític, s'ha convertit en reducte pertinaç dels ganduls i els inconscients." Ganduls i inconscients, o bé obcecats per la folia doctrinària, no escauen també aquestes dures qualificacions a moltíssims dels agents provocadors de la vaga obrera, rebels a la llei del treball, que és deure natural dels obrers com l'estudi és natural deure dels estudiants? Quan s'ha abolit la moral religiosa, s'ha abolit la font dels deures de tothom. I s'ha abolit la defensa de tothom, perquè recíprocament la moral religiosa és de tothom defensora; el deure de l'obrer està compensat i moderat amb el deure del patró, així com el deure de l'estudiant és coexistent amb el deure del professor a ensenyar honestament una honesta doctrina. I l'harmonia dels deures en la recíproca servitud és l'eficàcia santa de la moral cristiana, que s'apuntala damunt dels deures, ben lluny del llenguatge corrent, emprat per revolucionaris i per sociòlegs que només parlen de drets i només cullen guerra i revolta.

Dic que de la vaga escolar parlaré llargament un altre dia, tant per l'interès d'ella mateixa com pel que ajudarà a estudiar i comprendre la filosofia de la vaga obrera. No hi ha en la vaga escolar opressió capitalista a rebutjar, ni desequilibri econòmic a cor-

(3) *Ante los sucesos universitarios*, 10 maig 1933.

regir, ni explotació burgesa contra la qual lluitar. I ja ho veieu, els motius de vaga escolar són tan freqüents com la vaga obrera. Només en un grup de retalls que abarca curtíssims períodes i que ara em surten a mà, trobo la vaga dels alumnes de l'Escola d'Arquitectura contra les atribucions donades als qui cursen la nova carrera d'Aparelladors; vaga de la Facultat de Dret per a protestar d'unes disposicions jubilat magistral i jutges; vaga de l'Institut Balmes perquè suprimissin una assignatura de sisè curs de batxillerat; vaga de 48 hores a tota la Universitat de Madrid per solidaritat amb els companys de l'Escola Central d'Enginyers Industrials que la mantenien indefinida feia dos mesos. L'objecte d'aquesta vaga de l'Escola d'Enginyers industrials de Madrid era que cessessin dos catedràtics judicats ineptes i set professors auxiliars, i que els alumnes gaudissin els mateixos drets que els de medicina i de farmàcia. Per la mateixa època, els alumnes d'Odontologia saquejaven la Facultat de Medicina de Madrid, llançaven els mobles al carrer i els destruïen en les flames. "A estudiar!", amb raó grandíssima exclamava *El Debate* aquells dies (4), recordant que "la missió dels estudiants és la d'estudiar, la de formar-se, la de capacitar-se per a la vida professional i ciutadana, i no la d'oferir al poble l'espectacle de la barbàrie i de la incultura".

Però no gaire menys inculte i no gaire menys bàrbar és el fet de les vagues contínues, sistemàtiques, incessants, incurables, encara que no siguin sempre tumultuoses. Bàrbara i inculta és la rebel·lió sistemàtica contra l'estudi, com bàrbara i inhumana és la rebel·lió sistemàtica contra el treball. Però ací ve el fixar-se en el sofisma diabòlic que és un dels *bacils intellectuals* de la vaga, si se'm permet aquesta expressió. És un sofisma pèrfid i diabòlic com aquell que en el segle de Sant Ramon de Penyafort, que recordàvem l'altre dia, fomentava la tendència anarquista dels albigesos fonamentant-se en això: que la autoritat humana quan és impura no ha d'ésser obeïda, i d'aquí en dedueixen la revolta contínua dels càtars, dels purs, contra les autoritats eclesiàstiques i civils d'aquells temps i llocs, perquè cap governant ni cap superior que estés en pecat no havia d'ésser obeït. Diabòlica suggestió que anulava de fet l'autoritat i portava la societat humana a una dissolució espantosa.

D'una manera semblant el sofisma generador de la vaga és aquest: *no volem treballar mentre en el món hi hagi injustícies*. A cada nova injustícia que hom veu, o creu veure, abandó del treball; i causa hi ha sobradíssima, essent tantes realment les injustícies que hi ha en el món, per a no treballar mai, en senyal permanent de protesta. És la suggestió diabòlica que hi ha al fons de l'esperit de vaga, sofisma vertiginós, com l'antic de la "desobediència als pecadors"; sofisma dolent, difícil de vèncer, parany dreçat per l'enginy tortuós de Satanàs, parany contra la humanitat, que cal esbullar i vèncer, sinó la societat humana anirà també de pressa a la ruïna, per la fam universal, objecte aquest que ben explícitament cerquen els partidaris de la vaga general.

Tot això és molt pregon i molt negre, perquè és la gola d'un abisme. Ja provarem de sondejar-lo, però avui ço que ens interessa és la degradació sentimental, l'avorriment al treball, l'aspecte de rebel·lió contra la virtut del treball. Un altre dia veurem aquell maligne recargolament que consisteix no ja sols a no voler treballar per esperit de sublevació

anàrquica, sinó a motivar perversament l'abandó del treball en un sofisticat "amor a la justícia"; aquella perversitat que impulsa a perseguir els qui treballen com si fossin realment còmplices d'injustícies. En un mot, rebellar-se contra el treball com si el treball fos en sí una llei injusta...

A quins avencs de tenebra i perdició s'ha davallat, quan manca la claror i el sentiment de la veritat religiosa! Aquestes bombes, aquests atemptats, aquests que ara en diuen, interpretant una mica abusivament el terme amb un xic d'intent de llevar malícia als fets: *sabotatges*, quan són crims horribles contra persones, crims que fan víctimes quotidianes, i dues dones han caigut, l'una morta i l'altra greument ferida per les bombes sindicalistes aquests darrers dies, una a Barcelona i una altra a Terrassa, aquests assassinats i robatoris, que no són altra cosa les destruccions violentes i públiques de cotxes de tramvia, d'instal·lacions elèctriques, amb explosions de dinamita que maten o fereixen qui es troba a la vora, totes aquestes derivacions d'una corrupció profunda en les idees i en els sentiments, d'una absència absoluta de sentiments i de consciència humana, fosa i destruïda per l'argücia llibresca anomenada consciència de classe, totes aquestes inhumanes agressions i devastacions responen a una idea bàsica: *irreligió*. Havent-se abolit el concepte religiós del treball, el treball és incompreensible, és intolerable. És avorrible als ulls del treballador sofisticat, i pitjor que això, és injustificat i àdhuc injust. És la ceguesa, la densa negror, que envolta l'ànima dels qui s'han arrencat els ulls de la fe i de l'esperança.

És la negror orba dels que, cecs a la sobrenatural intel·ligència, i àdhuc a la raó natural honesta, esdevinguts *animals* en quant ja ombra de raó no hi ha a dins d'ells, refusen i neguen la prestació del treball, perquè ja *el què*, del treball, no l'estimen ni el comprenen. Per això cal anar de dret a restaurar el valor humà natural i sobrenatural del treball. Cal fer estimar el treball, cercar el treball i amar-lo fins en les seves penalitats i contradiccions, heroisme aquest que realment és impossible sense l'exemple i l'adutori dels treballs de Crist. Cal estimar el treball i no deixar-lo ni abandonar-lo encara que lligat amb ell hi hagi injustícies, talment com el cristià no deixa sinó que adora la creu que és el treball de Crist, com Crist estimà la seva, encara que en si mateixa aquella creu era una injustícia la més horrorosa que han contemplat els temps, la mort violenta i difamada de l'Innocent Puríssim. Ah, hom avorreix el treball quan li han ensenyat d'avorrir la creu.

El sentit humà, la intel·ligència social del treball, és a dir, el veure i el saber i el comprendre com el treball és *social en si mateix* (i que trencar el treball és trencar l'espina del cos social) i és al mateix temps la glòria i l'honor de cada individu, tot això és impossible percebre-ho ni realitzar-ho sense religió (5).

(4) 25 octubre 1933.

(5) "El treball és un do de si mateix i un tribut que el treballador ofereix a la humanitat." Frase exactíssima de Pierre Hamp, autor sindicalista francès, frase que faríem i farem nostra perquè solament els cristians podem omplir d'esperit i d'intenció veritable aquestes paraules, besllum incerta i ineficac en boca del revolucionari que, estimant els obrers com segurament es creu que els estima en tot el curs de la sèrie *La peine des hommes*, els aboca al pessimisme desesperat de *Le Rail*. Amb els llucs i fragments de vella moral cristiana vol dreçar la nova "religió del treball" i afiançar-la amb l'honor, nova cavalleria del treballador: *Un nouvel honneur*. Però això és matèria vella entre gent cris-

L'objecte principal del treball és la virtut i no la riquesa, ha dit Le Play (6), i el saníto individualisme cristià — que és social en si mateix com és social l'individualisme dels sants perquè fan bé al món encara que fugin del món i es facin anacoretas — fa inseparables el treball i la virtut, i odiar el treball és odiar la virtut. Avorrir el treball és avorrir la virtut, i avorrir l'home i la humanitat i la bondat i la vida.

Solament la fe cristiana assegura al treball la seva grandesa veritable, divisa que fan circular amb lletra grossa, i grossa raó, els tracts de l'Acció Popular francesa (7). *El treball serveix per a desenrotllar la personalitat de l'home i està lligat estretament a la personalitat humana*, escriu Paul Six (8). I Pierre L'Ermite toca i apunta el gran problema coexistent amb el dels obrers sense feina, el problema angoixant de la feina sense obrers, de la dificultat de trobar mà d'obra en molts honorables oficis, per exemple el de la terra, la gran avorrició dels qui avorreixen el treball (9). El *Salut i feina!* català, tan admirablement glossat per En Joan Llimona un dia, és tot un poema cristià i de raça (10), i no fa gaire llegíem dintre el mateix saníto esperit en un diari nostre, signada Josep M. Blanc, una altra cordial apologia: *La dignificació del treball* (11). Semblen veus d'altres temps,

tiana. Les eines del treball eren i són emblemes heràldics i honorats de les catedrals gòtiques a les esglésies modernes (a Barcelona, de la Seu fins a la Sagrada Família). *"La més pura grandesa de l'home és sembrar el blat i agafar l'eina."* No és la més pura, en si mateixa, però ho pot ser i ho és quan es treballa per amor de Déu. *"Vindrà un moment, i és pròxim, on la santedat en el treball serà una de les grans forces morals de la civilització."* Aquesta *"santedat en el treball"* és certament una gràcia cristiana, i sols la religió de Crist fa veritables sants de veritables treballadors. (Pregueu per nosaltres, Venerable Claret, antic obrer teixidor de Sallent, Serventa de Déu Lliberata Ferrerons, obrera filadora d'Olot.) La bellesa i la veritat d'aquestes fórmules de Pierre Hamp no les viuran pas els deixebles dels seus llibres, amarats de socialisme materialista, llibres que no educaran pas el treballador, sinó el revolucionari, tipus humà molt distint del qui sembla el blat i agafa l'eina pacífica (*).

(6) *La réforme sociale*, I (1864), p. 240.

(7) *L'actualité en tracts*. Action Populaire. Spes, Paris.

(8) Article Travail al *Dictionnaire Pratique des Connaissances Religieuses*. Letouzey, Paris.

(9) *La Croix*, 18-19 Jun 1933.

(10) *El do de Déu*, p. 138.

(11) *La Veu de Catalunya*, 19 juliol 1933.

(*) *Nouvelle Revue Française*. Paris. La primera frase citada és al final del volum *Les métiers blessés*, 1919.

però són cançons que hem de tornar a cantar, sinó la sociologia ens farà morir, de dignitat mal entesa, i... de fam!

L'endemà de l'Exposició del Nu. - "Miss Línia Corba"

Escaient colofó a l'Exposició del Nu, el dilluns de Carnaval, dia 12, el Círcol Artístic, organitzador de la primera, conquerí un altre triomf, tan pur i tan cast com el primer, amb el Ball de màscares també per ell organitzat, que se celebrà "amb èxit extraordinari", segons els diaris, al Gran Teatre del Liceu. També hi havia jurat qualificador, i per a no ofendre a les persones hem de suposar que no devien ésser, els components d'aquest, d'esperit menys recte que els que integraren el jurat d'admissió de l'Exposició del Nu, el qual, com els lectors saben, estava format d'"homes de recte esperit". La tasca del jurat en aquest nou certamen promogut pel Círcol Artístic era el clou del festival, el concurs convocat per a elegir a la *Mae West* barcelonina — "Miss línia corba", — designació l'eloqüent nomenclatura de la qual no necessita comentaris. Cinquanta màscares s'hi van presentar, entre ovacions (copio de *La Vanguardia*) i el recte tribunal es va reunir amb les més destacades, en un prosceni del quart pis per a elegir la més digna d'aquell títol.

Igual que en l'Exposició del Nu, atorgaren també premis la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Esmentem aquesta nova gesta dels organitzadors, destres en l'art de preparar cada any balls artístics de Carnaval ("l'entitat organitzadora de l'Exposició del Nu tant com entitat artística és entitat recreativa, la festa major de la qual és tots els anys per Carnestoltes un ball de disfresses dintre la tradició d'"*El Gavilán*", deia en totes ses lletres el *Butlletí dels Museus d'Art de Barcelona*), per tal que tothom pugui tenir una important dada, un considerable element de judici per a apreciar la moralitat de l'exhibició de la plaça de Catalunya. Digníssim epíleg d'un certamen del nu, la proclamació d'una "Miss línia corba"...

A no ser que ens surti ara, el president del Círcol Artístic, fent-nos un discurs enaltint la *puresa artística* dels balls de màscares...

R. R.

**BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT**

**EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS**

**INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS**

**VIATGES
&
TURISME
ESPLAI**

**FONTANELLA, 12, 1.ª
Telèfon núm. 11565
BARCELONA**

EL MOVIMENT SOCIAL

La dèria de la revolució social

PER J. CIVERA I SORMANÍ

Ha estat solucionada la vaga que sostenien els obrers de les fàbriques de gèneres de punt de Terrassa. Primerament van declarar-se en vaga els ajudants, però com que no és possible treballar sense el concurs d'aquests elements, es van tancar algunes fàbriques. Després de llargues discussions es determinà que els ajudants percebrien un 25 per 100 per la part del teixidor, i un 2 i mig per 100 per la part patronal, i, a més, la posició d'un jornal mínim.

Els elements extremistes tenien el propòsit d'enverinar el conflicte perquè tingués greus derivacions. El dia que es va plantejar la vaga, va esclatar una bomba a la porta de la casa del President dels fabricants de gèneres de punt. A conseqüència de l'explosió va resultar greument ferida una dona. L'endemà la premsa extremista va dir que la bomba l'havien col·locada els patrons perquè la policia tingués un pretext per a detenir el comitè de vaga. És impossible lluitar quan l'adversari esgrimeix armes tan innobles. Certament que els obrers de les fàbriques de gèneres de punt no van col·locar l'artefacte, però el van fabricar els qui creuen únicament en el desordre i la violència.

Els qui desconeixen l'actuació dels elements extremistes, no saben el mal que aquests han fet a la joventut obrera. La majoria dels detinguts per delictes socials són joves de 18 a 20 anys. La joventut obrera està completament intoxicada. En totes les barriades funcionen Ateneus llibertaris, en els quals trobareu tota la literatura anarquista. En les biblioteques d'aquests Ateneus únicament hi ha obres d'autors anarquistes. Aquestes obres són l'aliment espiritual de la joventut que freqüenta l'entitat. Segurament molta gent no sap que els anarquistes tenen també els seus cercles d'estudi. Quan funcionaven els Sindicats de la Confederació, cada diumenge els elements dirigents organitzaven "jiras campestres". En aquests aplecs predominava l'element jove. En havent dinat, s'entaulava una discussió sobre els problemes socials de més actualitat, i els "mestres" donaven la seva opinió que era fàcilment compartida per tots els oients. Aquestes converses a l'aire lliure tenien per objecte donar als joves obrers una formació sòlidament anarquista.

Si heu llegit alguna vegada la premsa que sostenen els anarquistes i els comunistes, no us estranyarà que hi hagi tants de joves que no tenen ni una espurna d'espiritualitat. Aquesta joventut extraviada és molt difícil de convertir, perquè és completament materialista.

Si no fossin aquests elements que no saben lluitar si no esgrimeixen l'arma de la violència, es podrien solucionar satisfactòriament la majoria dels conflictes socials. Si s'enverinen tots els problemes, és perquè els dirigents de les organitzacions revolucionàries no tenen altra dèria que proclamar la dictadura del proletariat. Els homes de la Confederació han

dit mantes vegades que no els interessa l'augment de jornal ni la reducció d'hores de treball. El que volen és que el poble segueixi els camins que menen a la revolució social. Aquest desig no és solament exclusiu dels nostres obrers, sinó del proletariat d'arreu del món. Passa un vent de folia per damunt de la terra. La gent creu solucionar tots els problemes provocant una subversió de valors. Si capgiren la societat, diuen, la terra serà un paradís.

En els aldarulls que s'han registrat a França, hom ha pogut constatar que alguns Sindicats francesos, es proposen triomfar amb l'arma de la violència. La protesta contra el Govern, ha estat una protesta per a llançar-se al carrer. El mateix passa a Àustria. Els socialistes han iniciat un moviment revolucionari per apoderar-se del poder. Avui és difícil que un partit venci l'Estat, perquè té massa ressorts per a deixar-se vèncer.

Degut a les aspiracions dels obrers revolucionaris, no hi haurà pau en cap poble del món. L'obrer vol governar. ¿És que els obrers no poden tenir participació en el poder públic? Naturalment que sí. A Anglaterra, han format part dels governs laboristes, obrers força intel·ligents. ¿Per què, doncs, som enemics de la dictadura obrera? Perquè la veritable democràcia no consisteix en el predomini d'una classe determinada, sinó en la col·laboració de tots els estaments. ¿És que seria justa una dictadura patronal? No. ¿Per què, doncs, ha d'ésser justa una dictadura obrera, si significa també el predomini d'una classe damunt les altres? Quan predomina una de les classes socials, en la societat es produeix un desequilibri. Cadascú ha d'ocupar el lloc que li pertoca. ¿Vol dir que un home ha de resignar-se a viure dins de la seva esfera d'acció? No; els homes poden ascendir i millorar de situació. És completament lícit progressar, sempre que hom esgrimeixi armes legals. Quan diem, doncs, que cada un ocupi el seu lloc, no volem dir que l'obrer hagi d'ésser sempre un assalariat. Si és paleta que procuri ésser arquitecte i si és mecànic, que sia enginyer. Aquest desig de superació és lícit. L'obrer, però, no pot imposar-se, perquè ell també necessita el concurs dels altres estaments. Àdhuc els homes més humils compleixen una funció social i, per tant, no podem eliminar de la societat ni un sol home. Si no el poden eliminar vol dir que tots som necessaris, i si som necessaris ningú no pot imposar-se. Els qui demanen la igualtat absoluta no saben el que diuen. Precisament la societat pot existir a conseqüència d'aquesta desigualtat. Si tots els homes tinguéssim el mateix temperament i la mateixa potencialitat intel·lectual, no ens podríem ajudar mútuament perquè tots tindríem idèntiques qualitats. Si us fixeu bé, en la societat es produeix un intercanvi de serveis. ¿Si per a poder viure ens hem d'ajudar els uns als altres, com volem que sigui lícita l'hegemonia absoluta d'un estament?

Els cercles obrers

PEL P. BASILI DE RUBÍ

Gràcies a la col·laboració desinteressada de molts ha estat factible l'organització definitiva de l'obra dels Cercles Obrers a Catalunya.

Una "Obra" similar de Cercles Obrers fou inaugurada a França pel comte Albert de Mun el dia de Nadal de l'any 1871, sota la denominació d'"Oeuvre des Cercles Catholiques ouvriers".

Amb la col·laboració entusiasta de La Tour di Pun, als pocs mesos arribà aquesta "Oeuvre" a acoblar 291 cercles, dels quals paulatinament en derivaren multitud de sindicats mixtos, agrícoles, caixes rurals, etc.

En 1895 Leo Bourgeois fundà l'obra educativa social anomenada: "Societat d'Educació Popular" (S. E. S.) i en 1900 quedaven definitivament organitzats els Cercles Obrers que s'acoblaren sota la denominació comuna de "Le Sillon" (El Solc), en els seus començaments d'orientació esgarriada.

Avui dia la formació social obrera a França es porta a terme per les organitzacions d'"Action Populaire" "Les Equipes Sociales" cercles Jocistes, Escoltistes i Falcons, i també l'ensenyament per correspondència de l'"Association catholique de la Jeunesse française".

A Bèlgica dels Cercles Obrers en derivà l'obra general de la "Lliga Nacional de Treballadors Cristians". En el vuitè Congrés d'aquesta Lliga de Treballadors de l'any 1929 s'acordà crear l'Obra Central d'Educació Popular, a la qual incumbeix l'organització: a) d'assemblees generals, regionals i locals; b) Cercles Obrers en totes les localitats del país on les organitzacions obreres cristianes tinguin una certa importància; c) fundació d'Escoles Socials Regionals, els cursos de les quals durin dos anys. A més existeix a Bèlgica l'Escola Central Superior per a Obrers Cristians" a Héverlé-Lovaina.

Els Cercles Obrers Belgues tenen la següent organització: Es demanen als diferents gremis i associacions obreres alguns voluntaris per a reunir-se setmanalment en Cercle d'estudis. Al front d'aquest Cercle es col·loca un president, la missió del qual és dirigir la conversa, (generalment aquest president és el mateix Consiliari del Cercle). Cada sessió dura una hora i mitja. Durant la primera mitja hora els assistents discuteixen sobre els principals esdeveniments socials de la setmana, resumint les informacions de la premsa. Durant la segona mitja hora exposa un dels punts de la sociologia cristiana, de moral, de religió un dels membres del Cercle. La darrera mitja hora és per a fer observacions i preguntes.

Als Cercles Obrers organitzats a Catalunya els hem donat la distribució següent: de bella entrada confecció del fitxer o enquesta local. És un treball d'aportació personal d'utilitat grandiosa; immediatament, comentari als fets de la setmana utilitzant les notes dels comentaris al "Moviment Social" que dona En Civera Sormaní des de CATALUNYA SOCIAL, i tercer, lectura i comentari d'un fragment de la "Rerum Novarum" a càrrec d'un dels obrers assistents al Cercle, i assenyalat amb anterioritat.

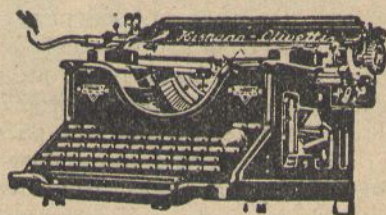
A Alemanya els Cercles Obrers (Arbeitervereine) tenen gran importància des de 1894, any en el qual el Dr. Hitze fundà les organitzacions professionals o sindicals catòliques. Aquesta organització de Cer-

cles Obrers funciona paral·lelament als sindicats, i des de la delimitació d'atribucions del Congrés de Francfort de 1903, el Cercles Obrers s'encarreguen de la formació religiosa, moral, intel·lectual i social de tots els membres de les obres d'acció social catòlica d'Alemanya. Les qüestions professionals passen a la incumbència dels sindicats catòlics i protestants units.

A Holanda els sindicats catòlics fundats en 1902 estaven encarregats simultàniament de les qüestions professionals, morals i religioses dels Obrers, però degut a les fortes polèmiques que en 1915 es desenvoluparen entre l'Escola de Leyde capitanejada per Aalberse i l'Escola de Limbourg, capitanejada per Poels, es procedí a la redacció d'un "comunicat" en virtut del qual la formació religiosa, moral i social dels obrers se separava de les organitzacions sindicals i aquesta passava a la responsabilitat dels Cercles Obrers sota el control i la immediata direcció de la Jerarquia. D'aquesta manera s'assegurava una sòlida formació dels dirigents dels sindicats catòlics i una total independència de la Jerarquia de totes les qüestions professionals que en la postulació de les seves reivindicacions justes els sindicats professionals catòlics es poguessin presentar.

També per a Catalunya ha arribat l'hora de l'organització de Cercles Obrers. Aquesta organització fou definida en l'Assemblea de Vic d'Acció Social Popular del passat setembre; la primera reunió de dirigents dels Cercles tingué lloc el dia 4 de gener últim a Acció Social Popular, conseqüència de la qual fou la creació d'una Oficina Central d'informació i propaganda de Cercles Obrers. En l'hora present funcionen d'una manera regular (o estan en vies de formació) els Cercles Obrers de les parròquies de Sarrià, Carme, Sant Pau del Camp, Sans, Hostafrancs, Barceloneta, Sant Andreu, Rubí Terrassa, Reus, Blanes, Vic, etc. Hi ha també els Cercles Obrers de la F. J. C. de Catalunya, els de les organitzacions Estre, R. O. C., Unió Laborista, i l'Institut Obrer Social que crea Propaganda Cultural Catòlica.

Les línies d'aquests Cercles Obrers són, com hem dit, a tot ésser-ho simplistes: La glossa de les encícliques socials de l'Església (Rerum novarum i Quadragesimo anno), comentaris al moviment social i la confecció d'Enquestes. És de creure que a base de la multiplicació dels Cercles Obrers s'assolirà multiplicar i consolidar les obres, àdhuc de caràcter professional, que sota orientacions més o menys catòliques, s'organitzen avui dia a casa nostra.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecnografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

La política agrària a la nostra terra

No en dubtem cap mica; la política agrària com a cosa fonamental per a la vida dels pobles, és la que ha de salvar també Catalunya si la sabem ben encarrilar.

La política agrària a casa nostra ha de saber donar a conèixer la seva finalitat; perquè ningú no li creï dificultats.

Amb saber que és una política fonamental n'hi ha prou perquè cap agrupació política no la miri amb mal ull, ans es cregui obligada a prestar-li el seu ajut.

¿No pretenen els partits polítics el govern de la nació? ¿I quina nació és la que volen governar, una nació empobrida que no sap sustentar-se ella mateixa i que no pugui fer cara a qui la vulgui esclavitzar?

Delicte de lesa humanitat seria el d'aquell partit que per voler-se encimbellar ell anorreés la nació.

Totes les agrupacions polítiques han de convenir que una política agrària orientada cap a la vida nacional, no sols és convenient sinó imprescindible per a la pau i la grandesa d'Espanya.

Vinguin, doncs, homes que la promoguin i implantin entre nosaltres, però d'una manera estable, que no trontolli, perquè la política agrària és cosa fonamental i els fonaments han de permanèixer, no poden anar a terra, sota pena d'anar-hi tot l'edifici, que en el nostre cas és Espanya.

Però com que per a l'acció es necessita organització, i aquesta no s'obté sense un principi unificador que congregui els elements que han d'entrar en joc, creiem de tota necessitat en totes les comarques la creació d'una entitat. Secretariat social agrari, o cosa equivalent, que activi i dirigeixi el moviment agrari en la nostra terra.

El desenvolupament i consumació d'una obra és cosa que depèn del temps i de l'ajut que li donem nosaltres.

De moment, una obra s'ha d'emprendre com a més urgent, i és la de proporcionar treball al qui no en tingui, si altre no amb treballs de la terra, que sempre paga al qui la conrea. Alludim a molts trossos de terreny erm que podrien conrear i altres que es podrien millorar.

Del camp han fugit molts dels qui es troben avui a la ciutat, amb pretextos no sempre justificables i al camp hauran de reintegrar-se impellits per la necessitat.

¿No veieu que tots els oficis són plens i que en l'ofici de pagès sempre n'hi cap un més?

I el mateix es pot dir de les carreres, que són molts els qui les exerceixen i, en canvi, els propietaris que exploten la propietat pel seu compte són pocs i d'aquí ve la pobresa a pagès, perquè l'amo sempre té recursos per a posar en pràctica els avenços moderns i hem de suposar també que tindrà més instrucció que un senzill parcer per conrear les seves terres segons les normes de l'agricultura racional.

Cadascú a la seva feina i el terratinent, doncs, a fer valer la terra, que si són molts els qui van per aquest camí aviat es reflectirà en la riquesa i en la prosperitat del país.

ISIDRE

Butlletí d'Acció Social Popular

Secció de propagandistes

III CICLE

Curset d'Economia Política en vuit lliçons

Continuant els seus cursets del curs anterior, la Secció de propagandistes ha començat aquest cicle de lliçons sobre "Economia Política" el temari del qual ens plau reproduir, pel seu interès:

Lliçó I. — Les Escoles econòmiques

- A) Les Escoles des del punt de vista del mètode.
 - a) Mètode deductiu: *l'homo oeconomicus*.
 - b) Mètode inductiu: escola històrica. L'estadística. L'experimentació.
 - c) Mètode cíclic: observar, generalitzar i comprovar.
- B) Les escoles des del punt de vista de les solucions.
 - a) Escola liberal. Principis. Crítica.
 - b) Escoles socialistes. Caràcters generals. Materialisme històric (marxisme). Socialisme d'Estat. Anarquisme.
 - c) Cristianisme social.
 - d) L'anomenada escola solidarista.

Lliçó II. — Les lleis econòmiques

- A) Sentit en què s'ha d'entendre la frase "Llei econòmica natural".
 - a) Les lleis de la naturalesa física.
 - b) Les lleis en l'ordre social.
 - c) La dificultat del lliure albir.
 - d) La incertitud de les previsions.
 - e) Les masses i els termes mitjans.
- B) De si les lleis naturals són les millors.
 - a) Són bones?
 - b) S'han de deixar en el seu actuar cec? "El Laissez Faire".
 - c) Les falses lleis naturals: la llei de Malthus.
- C) El principi hedonístic com a fonament de l'Economia política.
 - a) *L'homo oeconomicus* com a instrument d'investigació i com a ser real.
 - b) L'home ser moral i religiós.
 - c) El fet econòmic i el fet social.

Lliçó III. — Les necessitats i el valor

- A) Les necessitats de l'home.
 - a) El mòbil econòmic.

b) Les necessitats són il·limitades? Civilització. Colonització. Felicitat.

c) Llei de substitució.

d) La sacietat.

e) Necessitats complementàries.

B) El valor.

a) Utilitat de les coses.

b) Condicions: Intrínseca. Possible. Els serveis.

c) Els béns i la riquesa.

d) Concepte del valor.

e) Caràcters: Relativitat. Dificultat.

f) Causa: la utilitat? la raresa? el treball? ¿la utilitat final?

g) Per què no una causa doble? La utilitat i la dificultat d'adquisició.

Lliçó IV. — La mida del valor

a) Idea relativa del valor. El poder d'adquisició.

b) El diner. El preu.

c) Diverses classes de diner. Avantatges dels metalls preciosos.

d) La moneda. Caràcters. Procés històric.

e) La depreciació del valor de la moneda.

f) Les condicions que han de reunir tota bona moneda.

g) Llei de Gresham.

h) Monometallisme i bimetal·lisme.

i) El paper moneda i la moneda de paper.

j) La regressió a la supressió de la moneda.

Lliçó V. — El preu de les coses

a) De la permuta a la compra-venda.

b) El preu és el valor en canvi.

c) El preu corrent i les seves condicions.

d) Llei de l'oferta i la demanda.

e) Les variacions del preu.

f) El preu del treball. El salari.

g) Les lleis del salari.

h) L'anomenada llei del bronze.

i) Teoria de la productivitat del treball.

j) El salari just o cristià. Fonament econòmic del salari familiar.

Lliçó VI. — Els elements de la producció

A) La Naturalesa.

a) El medi: Atmosfera. Territori. Subsol.

b) La matèria prima. Valor econòmic del transport.

c) Forces motrius. El vapor. L'electricitat. La hulla blanca.

d) Llei del rendiment no proporcional.

e) Les màquines. Si el maquinisme perjudica la classe obrera.

f) La superproducció. La llei de sortides. Les crisis.

g) La producció per l'Estat.

h) Trusts, Càrtels i Monopolis.

Lliçó VII. — Els elements de la producció

B) El Treball.

a) El seu paper en la producció.

b) De quina manera produeix? Treball manual. Invenció. Direcció.

c) Llei de la divisió del treball.

d) Llei de concentració.

e) Quines són les labors productives: Agrícoles. Manufactureres. El transport. El comerç. Les professions liberals. El sacerdot.

f) És doncs, útil tothom i en tota professió? Qüestió d'equilibri.

g) L'aprenentatge i l'educació professional.

Lliçó VIII. — Els elements de la producció

C) El Capital.

a) Dos aspectes: productibilitat; rentabilitat.

b) Béns de consum, capitals productius i capitals lucratiu.

c) Tot capital és productiu.

d) De quina manera el capital és productiu.

e) Com es forma el capital. L'estalvi.

f) Dos aspectes de l'estalvi.

g) Les seves condicions.

h) Les institucions destinades a facilitar-lo.

i) L'aspiració universal a posseir capital.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.

Useu sempre:

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

Venda CENTRAL D'ESPECIALS DELAYO
FARMACIA PUJOL (CALLELL - DELAYO 56)

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferriça, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Carnet setmanal

La confusió dins la vida política. — Comencem la setmana entre un núvol carregat d'amenaçes. Revolucions anunciades a desdir, posicions polítiques catastròfiques, vots de confiança al Govern, conferències dels Azaña i Marcellí Domingo plenes de verí i de despit de derrotats, etc. Ningú no negarà que el moviment i fins el vertigen no siguin patrimoni del moment públic d'ara, certament.

Però entre la confusió es veuen clares algunes coses que val la pena de remarcar. Abans que tot, el Govern no es troba prou consolidat, amb tot i els repetits vots de confiança atorgats per les Corts. La seva pròpia feblesa ve de la constitució llur, i no hi ha pitjors enemics que els de casa mateix.

El Sr. Martínez Barrios, gran mestre de la Maçoneria espanyola, no pot restar tranquil dins un govern ajudat pels partits de dreta. Ell voldria un govern de tendència i de pràctica netament esquerranes; però com que això no és possible en les Corts actuals, per una banda, i per l'altra ell no es pot recolzar en les esquerres pròpiament dites, resulta que aquest senyor és un perfecte inconformista i que es trobarà en plena discordança sempre amb els altres companys de Gabinet. ¿Qui sap quines poden ésser, en aquest moment, les exigències de la secta a la qual pertany?

Les esquerres estan adoptant les últimes i més extremes posicions, tant per inutilitzar la situació política d'ara com per esdevenir una força política, cosa de la qual cada dia són més lluny. Tots volen ajuntar-se, però a condició que cada partit conservi la pròpia fesomia i que cada grup sigui amo dels altres; i això l'Azaña ho ha combatut darrerament, en la seva conferència de diumenge passat a Madrid, dient que ell no vol més que un partit unificat, prèvia dissolució dels altres partidets esquerrans. ¿S'arribarà a algun resultat per aquest camí? L'odi que ha destil·lat Azaña en aquella conferència és quelcom inoït fins ara, ja que també és cosa inoïda que tot un ex-president del Consell de Ministres pugui arribar a fer apellacions al Cap de l'Estat, davant la magistratura del qual s'haurien d'aturar totes les lluites entre els partits de la República.

Aconseguirà l'Azaña el seu projecte de partit únic? En dubtem molt; però encara que realment ho aconseguís ¿què hauria de representar aquest partit sense la unió amb els socialistes? ¿I la unió amb aquests, és possible per un nou govern, donades les seves constants manifestacions revolucionàries? És clar que tots sabem que les revolucions anunciades pels socialistes són revolucions d'opereta, i prou. Però tot i així ¿com un partit republicà pot ajuntar el seu esforç i els seus vots als de gent que, pel sol fet de maldar constantment per la revolució, són enemics declarats de la República i posen aquesta en constant perill de mort?

Sortosament, entre tot aquest enrenou, hi ha els partits dretans que no han perdut la serenitat i es conserven en el seu lloc, com una constant reserva per a tota actuació futura. Fills, els seus Diputats, del sufragi, les Corts que formen no poden ésser altra cosa que una veritable representació del sentir del poble espanyol. I així, són i han d'ésser respectades per tot esperit democràtic. Però ¿on són aquests esperits entre les esquerres d'Espanya? Els nostres esquerrans són demòcrates mentre la democràcia els afavoreix amb els seus vots; però deixen de ser-ho quan el sufragi assenyala camins que no són els adients a la seva posició política i de partit. És la famosa teoria establerta pel pobre Sr. Marcellí Domingo diumenge passat a Tarragona, dient que l'obra del sufragi s'havia d'entendre legítima mentre fos a favor de l'esquerra, però no quan fos a favor de la dreta, ja que llavors no representaria l'esperit revolucionari, únic medi social i polític en què tot es legítima i es fa fort. El que sigui sortir d'airò val tant com sortir del món, del dret, de la llei, etc. Heu vist mai una cosa més fantàstica? Realment cal dir-se Sr. Marcellí Domingo per a establir una teoria semblant... i encara titular-se demòcrata, liberal, etc.

De totes maneres, la revolució sembla un xic aturada per ara. És necessari, però, que els governants estiguin alerta, ja que la seva inacció podria ésser sorpresa pels enemics de tot el que és nostre, i de tota la civilització, que no es refien més que de les flaqueses dels altres, i no de la força pròpia.

El Parlament de Catalunya i la Generalitat. — El Parlament, després de la retirada de Lliga Catalana, ha quedat convertit en una tertúlia d'amics. I encara una tertúlia petita, que la pròpia absència constant dels Diputats de la majoria, es cuida de fer més amical i íntima.

Això perjudica seriosament les nostres institucions autonòmiques. Però la causa d'aquest perjudici, que fins pot arribar a anorrear-les, qui l'ha provocada? Únicament aquells que volen fer política de partit, entenent que no governen per a tots, sinó per als seus exclusivament. L'han provocat els qui no han volgut donar garanties de dret als ciutadans en l'exercici del sufragi; els qui no han donat a ningú, que no fos dels seus, garanties d'ordre públic; els qui havien arribat a l'extrem de desdir-se de posicions raonables, un cop adoptades, per l'única raó que coincidien amb suposicions de Lliga Catalana.

És clar que en un Parlament així feia de mal estar-hi, i és clar que la retirada és una bona sanció.

Ja sabem els perills que una retirada comporta. Dissortadament, els perills per a l'autonomia vénen de tants costats alhora, i tots provocats per la inhabilitat i esperit cegament partidista dels esquerrans de casa nostra — els més tancats i privats de llum de tots els esquerrans — que ningú no pot afirmar que una retirada de minoria del Parlament constitueixi

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella. 15

el perill decisiu. ¡Quina dissort la de la nostra terra, en aquest període, com en tants altres, de la seva història! Quan arriba el moment culminant per a obtenir unes llibertats, sembla com si els ulls dels catalans fossin tapats; i ara, amb una majoria dirigent tan tancada d'ulls ¿què podem esperar dins la nostra autonomia? ¿És que hi ha cap estament social que estigui satisfet de la seva gestió? Els propietaris rurals estan descontents, perquè són afeixugats per un projecte malastruc de contractes de conreu i per una actuació que, ja avui, abans que el dit projecte sigui llei, és perjudicial a totes les activitats rurals. Els industrials, clamen constantment contra l'onada demagògica que, portada pels Sindicats únics i absent de la llei, troba el seu ampar en els dirigents de la Generalitat. I l'administració d'aquesta gent, tant en aquella casa com en l'Ajuntament de Barcelona, és quelcom tan desordenat, tan desastrós, que fa enyorar a molts, altres temps en què no teníem tantes llibertats.

Anem camí avall, per un pendís que ningú sap on ens portarà. I tothom tremola solament de pensar que arribarà un primer d'abril en què tots els ressorts del Poder es trobaran en mans d'una gent que no garantitza els drets de ningú, que fa de l'ordre públic una funció per a ús dels seus adherits i que no té idea del respecte que mereixen els Tribunals ni de res de tot el que constitueix la base mínima d'una civilització moderna.

Per aquest camí ¿podem caminar-hi gaire temps sense estrellar-nos?

La política a Catalunya. — El nou President de la Generalitat, Sr. Companys, segueix les petjades del primer President en el sentit de fer del Govern de Catalunya un govern de partit i al servei de l'Esquerra, partit al qual ell pertany. L'opinió esperava, en aquest punt, una rectificació seriosa i total. Però aquesta rectificació no ha vingut i gairebé podríem dir que, essent el nou President un polític més hàbil i fi que l'anterior, encara es deixa veure més i s'accentua la nota partidista en totes les seves actuacions.

Per altra part, les dificultats de la Generalitat no desapareixen pas ni semblen trobar camí de solució: ens referim a la qüestió de les valoritzacions, ja que d'aquestes ha de dependre tot el referent a les fonts d'entrades del nou organisme de Govern de Catalunya. Sembla que, almenys a Madrid, oposen a dites valoritzacions una actitud de resistència passiva, que és suficient per a fer fracassar el nou règim a casa nostra, perquè val tant com anar fent delegacions i traspassos de facultats sense els mitjans necessaris i precisos per a poder-los fer efectius. El primer Pressupost de la Generalitat fou un senzill Pressupost de quatre Diputacions provincials reunides. I si un emprèstic de quin-

ze milions de pessetes no hagués estat cobert per Catalunya, faria ja molt temps que la Generalitat hauria hagut de suspendre pagaments. Però ara ens trobem davant la necessitat que el segon Pressupost signifiqui alguna cosa més; i amb tot i trobar-nos de cara a la discussió del dit Pressupost (el qual ha de quedar vigent el dia primer d'abril) encara no sabem com, ni quan, ha d'ésser resolt el problema de les valoritzacions i, per tant, amb quines dades fixes i serioses pot comptar el nou Pressupost, llei financiera de la Generalitat. ¡I encara sort que el Sr. Martí Esteve, com a conseller de Finances, ha resolt negativament la demanda del Sr. Metropolità de Tarragona en el sentit d'imposar als sacerdots l'augment de solteria en les cèdules personals, mostrant així el seu talent financer i el seu sectarisme pronunciat.

I si el Govern segueix així ¿com marxa el Parlament? Retirada la minoria de Lliga Catalana, el Parlament constitueix una paròdia de Parlament. Tots els debats acaben de seguida, totes les lleis són aprovades quasi per unanimitat, i és malaguanyada la llum que és despesa, ja que dins un despatx de casinet de l'Esquerra es podria fer la mateixa feina.

Aquí ens ha portat la trista actuació d'aquests homes de l'Esquerra, que han volgut confondre Catalunya amb el seu partidet i que han volgut, llavors, que els altres catalans els donessin la seva col·laboració per a la dita tasca de partit i de sectarisme. No han volgut veure com amb aquesta actuació comprometien l'esdevenidor de l'autonomia de Catalunya, autonomia de la qual, si ara fracassés, mai més durant la nostra generació, no en podríem parlar com de cosa possible en la nostra terra.

No cal cercar culpes a ningú en la situació actual a base d'anècdotes ni de fets de darrera hora. La culpa veritable de tot el que està passant, i que tan embarrancada té la sort del Govern autònom, no és de ningú més que dels qui han confós la causa de Catalunya amb la causa del seu esperit minúscul i petit, i dels qui no han sabut posar Catalunya per damunt de la seva pròpia concepció de la política partidista i estúpidament antipatriòtica. L'anècdota pot donar peu de discussió a moltes coses; però la veritable explicació cal cercar-la en els qui, sacrificant-ho tot al seu interès, han constituït la Generalitat en feu esquerrà i, després, han volgut que sota el mateix feu es junyissin tots els catalans, subjectes a la seva sobirania, que no ho era pas de Catalunya.

¿Quins resultats ens portarà la situació tristíssima d'ara? No fem profecies; però sí que ja podem advertir arreu el desencís de molts catalans de bona fe i com els enemics de les nostres coses callen esperant el moment de parlar amb dades i demostracions tretes de la nostra incapacitat per a regir-nos.

BIOSER FORTIFICA

Senyals dels temps

Els obrers no canten!

D'uns anys ençà que els obrers no canten. Abans no es concebia una reunió d'obriers, ni al camp, ni a la ciutat, sense que entonessin els cants populars més en boga.

Fins quan l'obrer deambulava sol, o treballava aïllat, cantava.

En totes les treballades, el cant en comú venia a ésser un costum fet llei que tothom observava. Sense previ acord, bastava que un dels obrers comencés una cançó, perquè els altres companys de treball la choregessin.

La formosa florida dels Chors d'En Clavé en l'últim terç del dinovè segle, fou cosa tan natural i esplèndida com les gaies florides anyals del mes de maig. Avui dia, els Chors d'En Clavé són com una ombra, una desferra, de ço que foren i han estat durant tants anys! Tampoc no canten ara!

¿Què els ha passat, què els passa als obrers que ja no canten?

Guanyen més bons jornals que abans, gaudeixen de moltes més comoditats, de més distraccions. A penes si pot comparar-se el tren de vida de l'obrer d'enguany amb el que portaven els seus antecessors de trenta anys enrera.

I aquells pobres obrers cantaven quasi sempre, i aquests, relativament rics obrers, no canten quasi mai.

Raons?

Hom no sap veure, després de molt rumiar, més que una sola raó: la pèrdua de la fe amb la subsegüent desorbitació de l'esperança. No creuen ni esperen res.

El primer treball que emprenen els periòdics i els líders impius per a millor corrompre i així millor explotar els obrers, és la destrucció de la seva fe cristiana. Saben bé prou els líders que mentre la fe empleni el cor dels obrers, les seves campanyes demagògiques no obtindran pas èxit.

El primer que fan els obrers, ja pervertits, per a dominar i pervertir als aprenents que se'ls presenten, és fer-los perdre la fe, amb més frisança i delit encara que els bons costums. L'obrer a la moderna no ha de creure en Déu, ni respectar la moral. Per això no poden cantar els nostres obrers.

Els seus cors, buits de religió, buits d'amor, els han emplenat d'odi.

I mentre la fe i l'amor no tornin a ocupar, com abans, el cap i el cor dels obrers, no tingueu por que cantin.

Quina tristesa, Déu meu!

Hom havia vist i sentit en la seva joventut els Chors d'En Clavé fent retrunyir de goig i entusiasme tots els penyals de Montserrat i la gegantina Catedral

de la Moreneta, les diades de Pasqua florida i de la Pasqua granada... "Rosa d'abril, Morena de la Serra..."

L'altre dia, a un barri obrer de la Barceloneta, hom hagué d'ésser forçosament testimoni d'una escena... Vejam:

El bar estava ple de parroquians descansant de la jornada, tot just finida, quan vet ací que la ràdio, amb la ingenuïtat i empena dels actes maquinals, emprèn el corprenedor i popularíssim cant del "Virolai Montserratí", enmig d'aquella colla d'obriers "que no canten". Prompte començaren alguns a remugar de la cançó, i, els més valents, o més laics, a protestar-ne. El capítol de la colla, visiblement molestat, va cridar el mosso amb veu tonant i li digué: "Noi, prou d'això, gira la clau!"

Se'ns dirà, tal volta, que també canten algun camí els obrers la *Internacional*.

Però l'himne, o el que sigui, la *Internacional*, no és, pròpiament, un cant obrer: és l'ídol de la fera revolucionària, un cant de guerra. Aquest cant és la concreció, amb notes de solfa, de totes les protestes i totes les apetències de l'esperit obrer revolucionari. És quelcom monstruós, socialment parlant: és un cant de triomf fratricida, sanguinari, inhumà. És un himne de guerra, repetim. És la consagració i l'exultació de la lluita de classes. És la divinització de la unió d'homes i de forces posada al servei del proletariat universal en marxa tumultuosa a la conquesta del món.

Però això no és cantar.

Si això és cantar, d'una manera semblant deuen cantar els damnats a les regions negres de l'odi semipitern, on no és conegut l'amor...

Quina diferència entre aquests cants internacionalistes, fratricides, i els cants angèlics que ressonen sobre la Cova de Betlem en néixer en ella el diví Primogènit dels més autèntics i més bons obrers del món!

J. J. C.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?**

Calendaris de FOMENT DE PIETAT 1934

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. Aquest calendari que ha arribat al XVIII any de la seva publicació, conserva tota la vigoria i amenitat de sa naixença augmentades per l'experiència que sempre ha estat mare de la ciència. La part religiosa, el folklore, l'humorisme, la literatura, etc., hi són més que cap any ben representats.

Hi trobareu un santoral complet, notícies piadoses, els dies de dejuni i abstinència, tradicions populars bellament recontades, humorisme de bon to, vers i prosa dels nostres grans escriptors i l'aforisme diari.

Preu: 0,55 Ptes.

ALTRES CALENDARIS

Pessetes

Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. — Endevinalles. 0,55

Calendari Cristià de Catalunya. Complert santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències de dejunis, etc. 0,40

Calendari de la Cuina. Indicació preciosa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full. 0,15
El mateix, muntat en cartó 0,50

Agenda del Cristià (Calendari de butxaca) Conté: llibreta de notes per a tots els dies. — Calendari de festes, dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Cartera i targeter. — Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid. 1,50

Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temps i festes mòvils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta. 0,20

Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà. 0,50

Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda. 0,50

Tarja pel calendari Bloc. Variat assortiment a preus econòmics.

REIS - REIS - REIS - REIS

Bons Costums Catalans

Sèrie de llibres il·lustrats de lectura amena, cristianitzadora i educativa que, per fer estimar més les idees populars i formant part de la "Col·lecció Roselles", publica **FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11.**

Vol. I. La Castanyada. Ils. de J. Vinyals.

Capvespre de Tots Sants. Costums exòtics voldrien desfigurar aquesta diada. Les famílies que viuen massa a la moderna senten la basarda de la tardor que els esfulla el cor de tota il·lusió sana i alegradora. Les que en santa pau celebren la castanyada tradicional, frueixen d'una vetlla ideal, insuperable.

Vol. II. La fira de Santa Llúcia. Il·lustracions de J. Vinyals.

Cap a mig desembre, somriu aquesta diada precursora de Nadal. La compra de figures i casetes és el primer preparatiu del pessebre. Fent almoïna als ceguets en la festa de llur Patrona i afavorint els faires més pobres i necessitats, se santifica joiosament aquesta diada atebadora del desembre congelat. Bella la gesta de la simpàtica Montserrat, personatge d'aquesta història, i bella també la dels seus germanets i cosinets que ho saben reconèixer.

Vol. III. Nadal. Il·lustracions d'A. Utrillo.

La festa de les festes. Diada d'alegries dels cors i de les famílies cristianes. L'amor d'un Déu ens força dolçament a estimar de debò, a ésser humils i amics dels pobres i a voler que la joia nadalenca arribi per a tothom. Una mare cristiana troba emocionant manera de fer-ho comprendre així a la seva filleta i ho podreu llegir en aquesta història.

Vol. IV. Els Reis. Il·lustracions d'A. Utrillo.

La festa major dels infants, la verament insubstituïble, la que els posa a les mans presents riquíssims i els duu a la fantasia somnis d'or. L'avinentosa de veure premiada la bona conducta i castigada l'estultícia, arrodoneix educativament la diada, que constitueix el temador llamí de petits i grans. En resum, una novel·leta agradosa i captivadora.

A punt de sortir: **Els tres tombs. - Dijous gras.**

Nous volums en preparació.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Volum I. SANT IGNASI DE LOYOLA AUTOR DELS EXERCICIS ESPIRITUALS, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de Sant Ignasi, del qual es dona un magnífic retrat espiritual.

Volum II. TEXT I VERSIO DELS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA, pel P. Josep Calveras, S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

Volum III. INTRODUCCIO ALS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA. TEORIA I PREPARACIO, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

Volum IV. EXPLANACIO DELS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA, PRIMERA SETMANA, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 planes amb dos gravats explicant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté, a més: Addicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i suggestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

Cançoneret de Nadal

Bell recull de 16 cançons nadalenques, lletra i música, presentat amb tota cura. Portada de colors per A. UTRILLO. No ha de mancar en cap llar catalana.

Preu: 30 cèntims exemplar

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

(Barcelona)

Rdo. Sr. Cura Pàrroco

35

de

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA